

τοῦ δεινός, kako mu pripisuje učenik da bi bilo umjesno njegovo zabadanje, nego među Platonovim riječima stoji ovo: »Od svih, dakle, država najviše će se u onoj slagati, kad nekom bude dobro ili loše, izgovarajući riječ koju smo upravo rekli, *da je mojem dobro ili da je mojem loše.*«

5

Ne stoji, kako sam rekao, kod Platona: τοῦ δεινός, od onog drugog, kojim je ubacivanjem Aristotel na tom mjestu zavarao, nego <Platon kaže> da, kada svi građani govore: *mojem sinu je dobro*, svi se vesele, kada pak svi govore: *mojem sinu je loše*, svi se žaloste; i tako biva: »Ako u tome budu imali zajedničkog udjela, imat će tako i zajedničkog udjela u boli i radosti.« Tako neće svi ὀλιγορήσουσι, zanemarivati, nego φροντίσουσι, brinuti se, ne pod prisilom, nego dobrovoljno, jer će ih od nježne dobi učitelji gimnastike, čuvari, zakoni, službenici tako odgajati, a ako bude potrebno, i prisiljavati. Nije važno: »Nejasno je, naime, kome se rodio sin i je li zdrav, pošto je rođen.« Također nije bitno, da li se netko žalosti ili raduje više od ostalih, ovdje se svi jednako, kao pravi očevi, moraju žalostiti i radovati i brinuti.

10

15

Stoga nema mjesta dvojbi koja slijedi: »Je li bolje da svatko govori *moje* ili radije tako kako sada govore u državama?« Tko, naime, dvoji da je bolje i poželjnije da postoji više njih koji o njemu vode očinsku brigu, nego samo jedan? I nije tako: »da je bolje biti vlastiti nećak, nego sin na takav način.« Ne kaže, naime, u čemu je ta prednost.

20

A ono što dodaje da zbog sličnosti koju djeca imaju s roditeljima nije moguće da neki ne prepoznaju svoju djecu, kao što na

25

ZA FILOZOFIJU